

INKERIN

K I R K K O

3/87/2013

Venäjä-tutkijan
missio

Karjalassa
ponnistetaan eteenpäin

Tuulahdus
Baikalilta

Kun lähetät Henkesi, se luo uutta elämää, näin uudistat maan kasvot.

Ps. 104:30

Kuva: Tuulikki Vilhunen

Ehtoollista jakamassa Olavi Raassina ja ehtoollisavustaja Viktor Mutanen Segezan kirkossa.

Ap.t. 2:9-12

Siihen aikaan Jeesus johtui puhumaan sanoen: ”Minä ylistän sinua, Isä, taivaan ja maan Herra, että olet salannut nämä viisailta ja ymmärtäväsiltä ja ilmoittanut ne lapsenmielisille. Niin, Isä, sillä näin on sinulle hyväksi näkynyt.

Kaikki on minun Isäni antanut minun haltuuni, eikä kukaan muu tunne Poikaa kuin Isä, eikä Isää tunne kukaan muu kuin Poika ja se, kenelle Poika tahtoo hänet ilmoittaa. Tulkaa minun tyköni, kaikki työntekevät ja raskautetut, niin minä annan teille levon. Ottakaa minun ikeeni päällenne ja oppikaa minusta, sillä minä olen hiljainen ja nöyrä sydämettä; niin te löydätte levon sielulenne. Sillä minun ikeeni on sovelias, ja minun kuormani on keveä.”

Pääkirjoitus

Piispa Aarre Kuukauppi
Inkerin ev.lut. kirkko Venäjällä

Terveisiä Pietarista Inkerin kirkosta

Tänä vuonna on ollut kaunis aurinkoinen kesä. Olen käynyt monilla kesäjuhilla ja seuroissa sekä jumalanpalveluksissa Suomessa. Olen nähnyt kuinka viljavainiot ovat kypsyneet elonkorjuuseen, ja paljon muutakin Jumala on kypsyttänyt meille tarhoissa ja metsissä. On aihetta kiittää Herraa erinomaisesta satovuodesta. Herra on antanut viljan viheriöidä jokaisen pellolla.

Jaakobin kirjeessä meille sanotaan: ”Katso, peltomies odottaa maan kallista hedelmää, kärsivällisesti sitä vartoen, kunnes saa syksyisen sateen ja keväisen.” Tämä sana on voimakas kutsu ruokilemaan kärsivällisesti Herran pellolle kylvöä, sadetta ja hedelmää, sielujen pelastusta, jotta voisimme yhdessä iloita. On ollut suuri kokemus kesän eri tapahtumissa Suomessa ja Inkerin kirkossa tavata tuhansia ihmisiä, jotka sydäimestään uskovat ylösnousseeseen Vapahtajaan ja siksi ovat lähetyksen ystäviä ja Inkerin kirkon ystäviä.

Tämäkin kesä on ollut kylvötyön kesä. On ollut isoja leirejä lapsille sekä Keltossa ja eri puolilla Karjalaa, Pietaria ja Venäjää. Ihana rippikoululeiri nuorille päättyi konfirmaatioon Kelton kirkossa, jossa lähes 40 nuorta tunnusti sydäimestään suulla uskovansa Jeesukseen Kristukseen. Uskovat nuoret ovat Inkerin kirkon vahvuus.

Oli ilo seurata nuorisoa Joshkar Olan seurakunnan 20-vuotisjuhlassa. Nuoret eri seurakunnista olivat palvelemassa, laulamassa, todistamassa ja tekemässä juhlasta toiveikkaan. Ihana nuoriso on kasvanut Inkerin kirkossa, ja mikä tärkeintä, ottanut vastuuta seurakunnan työstä. Viipurin Lasten turvakoti DIKONI, on yksi esimerkki, jossa nuori seura-

kuntalainen, itse ambulanssilääkäri, johtaa tätä lasten suojelukeskusta erinomaisella taidolla ja innolla. Useita lapsia Diakonista on osallistunut rippikouluun ja lasten kesäleireihin.

Kiitos Herralle, Muurmanskissa kirkon rakentaminen on alkanut. Siellä seurakunta tarvitsee kirkkoa, että vielä paremmin voisi tehdä lapsi- ja nuorisotyötä ja kasvaisi toiminnassa ja rakkaudessa.

Hyvä esimerkki on Petroskoin seurakunta, joka sen jälkeen kun on saanut uuden kirkon, on saanut uudet kasvot. Toiminta on aktivoitunut ja vahvistunut, nuortunut ja syventynyt. Siinäkin voimme iloita, että toiminta nuorten parissa Jumalan Hengessä on siunannut nuoren pastorin seurakuntaan, joka on uskollinen Jumalan Sanalle ja opettaa ja julistaa evakeliumia Kristuksen rakkaudessa ja totuudessa. Uusi kirkko on todella hyvässä käytössä. Nuoret ovat vastuussa toiminnasta monessa seurakunnassa, mikä näkyy kasvuna ja lähetyksintona. Nuoret tekevät retkiä ympäri Venäjää ja todistavat Kristuksesta.

Inkerin kirkossa on tilaa kaikille, jotka Jumalan Sanaa rakastavat ja kunnioittavat. Kiitos kaikesta Herralle!

INKERIN

KIRKKO

3/87/2013

Lehti on perustettu joulukuussa 1991 suomen- ja venäjänkielisenä versiona.

Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää uutisia ja tietoa kirkon nykypäivästä suomea puhuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

Tässä numerossa:

3 Pääkirjoitus

4 Venäjä-tutkijan missio

7 Inkerin kirkon ja seurakuntien uutisia

12 Rovastikunnat tutuiksi Karjalan rovastikunta

14 Aunuksen kautta

15 TV-ohjelma Kristinuskon ABC

16 Elämää tulipalon jälkeen

17 **Kirkon aika:**
Suomi-konferenssi ja Inkerin kirkko

21 Tuulahdus
Baikalilta

19 Muistomatkoilla
Piispa Häkkinen siunasi
Petäjäsaaren muistolehdon
Urpo Alajoen viimeinen viikko

21 Tuulahdus Baikaliilta

22 Inkeriläiset – Kuka kukin on?

23 Kristinusko Venäjän kirjallisuudessa

24 Jumalan suurimmat teot

Venäjä-tutkijan missi

Teksti ja kuvat Tuulikki Vilhunen

Suomen Pietarin instituutin johtaja, FT, Elina Kahla on tehnyt koko elämänsä työtä Venäjä-asioiden kanssa. Hän on kulttuuritutkija, jonka tutkimuksen erikoisalana on Venäjän ortodoksikirkon modernisaatio. Pietarin instituutin johtajana hän keskittyy merkittävien kulttuuri- ja tiedesuhteiden rakentamiseen ja suomalaisen kulttuurielämän monipuoliseen esittelyyn Pietarissa ja sen lähialueilla.

Suomen Pietarin instituutti sijaitsee osassa Pyhän Marian kirkon entistä kirkkokartanoa, nykyisessä Suomi-Talossa. **Elina Kahlan** työhuone on kirkon viereisessä kulmassa ja kirkon torni tuntuu olevan aivan ikkunan vieressä. Koko Suuri tallikatu on vanhastaan suomalaisten keskus ja tässä ollaan inkeriläisyyden ja Inkerin kirkon juurilla. Elina Kahla harmittelee, että suuria linjoja lukuunottamatta inkeriläisten historiaan hän ei ole vielä ennättänyt perehtyä. Suunnitelmissa se kylläkin on.

Kolmen vuoden pestistä instituutin johdossa on jäljellä kaksi vuotta, ja sen aikana unelmissa olisi toteuttaa mm. tutkimus ja näyttely Pietarissa vaikuttaneista suomalaisista naisista mukaan lukien inkeriläiset naiset. Aiemmin Elina Kahla on tutkinut naispyhiä, ja hänen laajassa kirjallisessa tuotannossaan on mm. kirja Tuli ja Valo – Kertomuksia pyhistä naisista. Siinä on esitelty seitsemän pyhimyksiä julistettua naista alkaen Raamatun Magdalan Mariasta, mutta keskittyen kuitenkin Venäjällä vaikuttaneisiin naisiin. – Toivon, että pääsisin käsiksi myös inkeriläisten traumaattisuuteen. Keskeinen kysymys on, ettei kulttuuriyömmme piirissä ole tavoitteena suomen kielen hävittäminen vaan päin vastoin. Suomalaisuudella, inkeriläisyydellä, karjalaisuudella, vepsäläisyydellä tulee olla sijansa täällä.

Itäiset kohtaamiset ja lapsuuden esteettiset elämykset viitoittivat tietä

Elina Kahla on alkujaan luterilainen. Vanhemmat olivat kirkonvastaisia, mutta he eivät osanneet hänelle avata miksi. Tietä Venäjälle ja ortodoksisuuteen viitoittivat isovanhemmat. – Isoisäni oli syntynyt Impilahdella, hän oli orpo ja vielä vanhan Venäjän aikaan tuli puotipuksuksi Pietariin. Hän kuului mitä todennäköisimmin Pyhän Marian seurakuntaan. Vuonna 1918 Suomesta tuli kutsu sotaväkeen, ja niinpä isoisäni vain käveli rajan yli saamatta naarmuakaan.

Elina Kahlan mieleen on jäänyt, että isoisä muisteli kiitollisuudella Pietarissa oloa. Myös Haminassa asuva mummo kertoi kiehtovia tarinoita, miten oli tehnyt hää-

matkan Valamon saarelle Laatokalla, miten kapinavuonna ihmiset näkivät nälkää ja silloin vielä paikalla ollut venäläinen kasarmi jakoi leipää ihmisille. Haminasta hän muistaa luterilaisen valkoisen kirkon ja pienen vaaleanpunaisen ortodoksikirkon, mitä hän pikkutyttönä ihaili ja kurkisteli sen sisään.

– Isäni työskenteli suomalais-ugrilaisen seuran kirjastossa sekä Opetusministeriön alaisessa Neuvostoliittoinstituutissa. Isäni teki kielivalinnat puolestani ja valitsi minulle pitkän saksan ja toiseksi kieleksi venäjän kielen. Vuonna 1967 ollessani 7-vuotias teimme isäni ja äitini kanssa automatkan Terijoelle ja silloiseen Leningradiin. Kävimme Eremitaasissa ja sieltä jäi lapsen mieleeni erityisesti ovenkahva, joka oli kuin iso hiottu rubiini. Ulotuin juuri sen korkeudelle, eikä mikään voinut olla sen ihmeellisempää kuin tuo iso punainen hiottu pallo ovenkahvassa.

Kymmenen vuoden kuluttua Elina Kahlan tie vei uuteen Valamoon Heinävedellä. Siellä hän löysi venäläisen kirjallisuuden ja runouden lukiessaan aitassa mm. Marina Tsvetajevan ja Lermontovin runoja. Ympäristö oli sanoin kuvaamattoman kaunis kirkkoineen, järvimaisemineen ja vanhoine hautausmaineen. Viikkoa aikaisemmin oli vihitty Valamon uusi kirkko. – Kaikki tuo, vanha ja uusi yhdessä. Koin ihmeenä sen, että se oli olemassa, ja että se ei ole itsestään selvyys. Kukaan ei aivopessyt minua, vaan löysin itse tieni ortodoksisuuteen aika kovan työn kautta. Tein pesäeroa vanhempieni arvoihin, aloin opiskella venäjää, maalata ikoneita ja opiskella jopa kirkkoslaavia.

– Nyt ajattelen, että ikoni ja niiden pyhimystarinat ovat kuin pyhää käsityötä. Kun niiden tekemisessä nähdään vaivaa, maalataan, kaiverretaan tai ommellaan omin käsin, niihin syntyy kunnioitus ja ne tulevat myös käyttöön. Minulla ensimmäinen maalaamani ikoni on kotonani Suomessa omassa ikoninurkassa.

Perustamassa huippututkimusyksikköä

Neuvostoliiton romahtamisen myötä Suomella oli tilaisuutensa ottaa paikkansa Venäjä-tutkimuksessa. Monet maat olivat vähentäneet tutkimusta kylmän sodan päätty-

Elina Kahla katselee päivittäin Pyhän Marian kirkon tornia.

misen myötä. Suomessa päätettiin, että koska sillä on pisin itäraja Venäjän kanssa EU-maista, Venäjä-tutkimukseen tulee nyt satsata. Tunnetut Venäjä-tutkijat Elina Kahla ja professori **Markku Kivinen** perustivat Helsingin Yliopiston Aleksanteri-instituutin vuonna 1996.

Markku Kivisen johtajuuden aikana Aleksanteri-instituutti on kasvanut 60 tutkijaa käsittäväksi yksiköksi ja sen tutkimusalueina ovat ulkopoliitiikka, talous ja energia, hyvinvointivaltio, hallinnon kehittäminen ja kulttuurintutkimus, joka on ollut myös Elina Kahlan vastuulla.

Elina Kahla kokee itsensä ”matka-saarnaajaksi”. Hän on luennoinut mm. Uskonnon uudesta noususta Venäjällä. Perinteisiin uskontoihin luetaan vuonna 1997 säädetyssä ”historiallisen perinnön laissa kristinusko, islam, buddhalaisuus ja juutalaisuus. Ortodoksisella kirkolla on kuitenkin erityisasema, juutalaisuus on jäänyt jo marginaaliseksi samalla kun islamin kannattajien lukumäärä on kasvanut myös Pietarissa pakolaisuuden ja työsiirtolaisten myötä. Islamin nousua hillitään valtion taholta, mutta toisaalta sitä on tuettu Kaukasiassa rakentamalla moskeijoita tarkoituksena radikaalin islamin torjuminen ja Kaukasian pitäminen vakaana. – Mikäli Venäjän federaatio pystyy osoittamaan, että muslimiella on siedettävät olot, terrorismi ja Al Qaida ovat helpommin torjuttavissa, pohtii Elina Kahla.

Ortodoksisen kirkon haasteet

Venäläiset ovat ylpeitä omasta kirkostaan. Noin 70 % väestöstä ajattelee, että olla venäläinen tarkoittaa olla ortodoksi. Ortodoksisella kirkolla on nykyisin kattava uutis-, opetus-, tutkimus- ja julkaisu-toiminta. Kirkko on saanut omaisuutensa takaisin ja uusia kirkkoja rakennetaan koko ajan lisää. Kristinusko tulee esille monilla tasoilla ja tavoilla, myös netissä, tv:ssä ja radiossa. Esimerkiksi patriarkan ja muun kirkon johdon opetuspuheet uutisoidaan verkossa lähes reaaliajassa.

”Tuhat vuoden historiansa aikana Venäjän ortodoksinen kirkko (VOK) on aina pysynyt yhtä kansansa kanssa ja aktiivisesti osallistunut sekä kansan hengellisten tarpeiden täyttämiseen että valtion rakentamiseen”. Näin ilmaisi kantansa v. 2004 patriarkka Aleksei kiitospuheensa presidentti Putinille. Kirkon ja valtion koetaan toimivan jälleen yhdessä ja

Pilapiirtäjä Kari Suomalaisen piirroksista koottu näyttely herätti monia muistoja.

sitä myös kritisoidaan. Monet valvetu-neet pelkäävät, että valtion kontrolli ulottuu kaikkialle sen tukiessa kirkon työtä ja saadessa jalansijaa siinä.

Myös kirkon pappiskeskeisyyttä kritisoidaan. Kun länsimaissa vaikuttanut pluralismi on saanut aikaan sen, että tie-teellä ja uskonnolla on omat alueensa ja kehitysoppi ja uskontojen moninaisuus tunnustetaan. Totalitarismin aikana ei ollut mahdollisuutta pitää yhteyttä ulkomaisiin kirkkoihin tai uskontokuntiin ja näin täällä jouduttiin aloittamaan nol-lasta, mikä on merkinnyt sitä että imitoidaan tsaarinaikaista käytäntöä. Se on kuitenkin monien mielestä sopimatonta tähän aikaan ja yhteiskuntaan.

Menneisyyden käsittely hiertää

Vaikeutena on myös rankan historian käsittely. Menneisyyden pyöveleitä, ilmiantajia jne. ei ole kyetty asettamaan vastuuseen eikä Stalinin aikaisia rikoksia ole voitu avoimesti käsitellä. Venäjällä on sanonta ”Jos heittää kiven menneisyyteen, sieltä tulee kaksi takaisin ja suoraan päähän.” Elina Kahla kertoo lukeneensa viimeksi professori **Aleksandr Etkindin** kirjan, joka käsittelee joukkohautojen ongelmaa. Kun ihmiset eivät ole voineet haudata vainajiaan, eivät edes tiedä missä he ovat, tai kun joukkohautojen olemassaolo kielletään, vainajien muistamiselle ei ole mitään tienviittoa. Silloin näitä asioita ei voida käsitellä ja niistä tulee vaa-

rallisia ja tabuja.

Näihin vaikeisiin asioihin pitäisi ottaa intohimoton kanta ja myöntää että, näin on tapahtunut, ja sanoa, että näin ei saa enää tapahtua. Jotkut rinnastavat **Stalinin** ja **Hitlerin** teot. Kuitenkin Hitlerin hirmuvalta toimi huomattavan paljon lyhyemmän ajan, uhrin ja pyövelin tiesivät mitä edustivat, mutta Stalinin vainoissa moni pyöveli oli seuraavana päivänä itse uhri. Se monimutkaistaa syyllisyyden ja samalla tämän asian tutkimisen. Lisäksi Stalinin hirmuvalta jatkui pitkään, nimiä ei tiedetä ja siksi se on niin kipeää.

Oma missiioni

Haastattelua edeltävänä iltana oli Suomen Pietarin instituutin tiloissa suomalaisen pilapiirtäjän Kari Suomalaisen tekemien piirrosten näyttelyn avajaiset. Elina Kahla kertoo iloisena, miten hän tutustui Pietarin karikatyyri-iltojen edustajaan. Täällä on miljoonakaupungin edut ja mahdollisuudet. Kari Suomalaisen näyttely on hyvä esimerkki juuri siinä mielessä, että me emme edusta niitä mielipiteitä, joita niissä on, vaan voimme matkan päästä arvioida niitä ja nähdä piirrosten nerokkuus.

- Ajattelen, että kulttuurissa voittavat kaikki, varsinkin silloin kun kulttuurin-vaihto ei ole ohjelmallista ja päällekkä-vää. Omana missionani pidän avoimen yhteiskunnan edistämistä puhumisen, esiintymisen ja kulttuuritapahtumien vaihdon keinoilla. Pienimuotoiset tapahtumat, kuten esim. kirjallisuuspiiri tääl-lä, ovat fantastisia. Niissä olemme käsitelleet sodat, tarinat ja kaikki. Kun kukaan ei tiedä kovin paljon naapurista, niin valistustyö on pohjatonta.

Suomen Pietarin instituutti tukee suomen kielen opetusta ja tähtää siihen että täällä pysyisi suomen kielen taitoisia ihmisiä, jotka olisivat samalla suomalaisen yhteiskunnan tulkitsijoita. - Parasta tääl-lä on se, että tämä yhteiskunta ei ole vielä valmis. Tämä on hyvin dynaaminen ja muutos on koko ajan käsillä. Vaikka olen ollut koko elämäni tekemisissä Venäjän kanssa, vasta nyt olen työssä venäläises-sä organisaatiossa ja työyhteisössä. Ja tämä on kivaa. Puhallamme luonnostamme yhteen hiileen, eikä täällä tarvitse puur-taa yksin. Täällä tehdään paljon tiedon-hankintaa ja käännöstyötä ja yhteistyössä se on hyvin tehokasta. Olen kokenut ole-vani johdatuksessa.

Inkerin kirkon uutisia

Luoteis-Venäjän uskonnollinen tilanne vakaa

*Rianovostin uutisesta Tuulikki Vilhunen
Valokuvat Aleksandr Prilutskij*

Pietarissa perinteisten uskontokuntien johtajat kokoontuvat yhteiseen konferenssiin määrä-vuosin tarkastelemaan Luoteis-Venäjän uskon-nollista tilannetta.

Toukokuun 20.-21.5. Pietarissa Herzenin pedagogisessa yliopistossa järjestettiin 10. kerran konferenssi, joka käsitteli Luoteis-Venäjän ja Baltian maiden uskonnollista tilannetta. Konferenssia johti professori **Andrei Grigorenko** Herzenin yliopiston uskonto-tieteen laitokselta.

Uskonnollinen tilanne Luoteis-Venäjällä on tällä hetkellä vakaa eikä kon-flikteja esiinny, oli konferenssin yh-teinen johtopäätös. Professori Grigo-renko totesi, että vakaus perustuu suu-

relta osin historialliseen perinteeseen. Jo Pietari Suuri antoi luvan toimia eri uskonnollisille ryhmille, mukaan luki-en tataarit, jotka olivat muslimia. Tuo traditio auttaa edelleen vahvistamaan uskontojen välistä suvaitsevuutta.

Inkerin kirkon pääsihteeri Aleksandr Prilutskij, joka on yksi konferenssi jär-jestäjistä totesi, että uskonnollisen va-kauden säilyminen on tärkeä asia alu-eella, ja se on myös konferenssin jär-jestämisen alkuperäinen johtoajatus. Uskonnollinen kulttuuri ja yleinen

mielipide Pietarissa ja Luoteis-Venä-jällä on ytimeltään perinteistä. Ulko-puolelta tuodut liberaalit suuntauk-set ja painotukset, jotka ovat vieraita venäläiselle yhteiskunnalle, saattavat aiheuttaa epäspua kirkkojen väliin suhteisiin.

Konferenssiin osallistuivat piispa **Aarre Kuukauppi** Inkerin ev.lut. kirkosta, päärabbi **Roman Rabaeb**, imaami-mufti **Munir Hazrat Bejusov** ja arkkipiispa **Dmitri Simonov** orto-doksisesta kirkosta.

KIRKKOHALLITUKSEN PÄÄTÖKSIÄ 24.5.2013

– Kirkkoherra **Aleksei Kronholmin** valtuuksia jatkaa Tsalnan Pyhän Kolmi-naisuuden kirkkoherran tehtäviä jatke-taan kahdella vuodella.

– Pastori **Vitali Lutsagov** nimitettiin Verhaja Bulankan seurakunnan kirkko-herraksi Siperiassa.

– Kalevalan seurakunnan, Kostamuk-sen seurakunnan ja Mujejärven seura-kuntiin etsitään kirkkoherraa

– Hyväksyttiin pastori **Juha Saaren**

työn jatkuminen Inkerin kirkon hyväk-si Siperian rovastikunnan lääninrovastin tehtävän jälkeen.

– **Aleksei Mavrin** siunataan kate-keetaksi Moksa-Erzän seurakuntaan Saranskissa.

– Esitetään, että **Kari Mäkisalo** jatkaa diakonina Karjalan rovastikunnassa.

– Katekeetta **Mihailov Leonidovits** vihitään diakoniksi Hatsinan ev.lut. seurakuntaan.

– Katekeetta **T.S. Pamjatnyh** siuna-taan Kristus Vapahtajan kirkon palve-lukseen Novosibirskissä.

– Vihitään katekeetta **Konstantin Ju-rijevits** Subbotin diakoniksi Lapsi- ja nuorisotyön komiteaan.

– Katekeetta **Andrei Gette** siunataan Pyhän Johanneksen seurakunnan palve-lukseen Saratovissa.

Tutkimus

Kirkon Ulkomaanavun ja suomalaisten herätysliikejärjestöjen yhteistyöstä Inkerin kirkon rakentamisessa 1988-1993

Teol.kand. **Antti Luomalta** valmistui viime keväänä kirkkohistorian gradu, joka käsittelee Suomen Kirkon ulkomaanavun (KUA) ja herätysliikejärjestöjen yhteistyötä Inkerin kirkon jälleenrakentamisessa vuosina 1988-1993. Gradun ohjaajana toimi professori Jouko Talonen.

Kirkon Ulkomaanapu ryhtyi suunnittelemaan ja koordinoimaan Suomesta toimitettavaa apua inkeriläisiin seurakuntiin vuoden 1988 lopulla. Inkeriläisissä seurakunnissa tehtävästä avustustyöstä kiinnostuivat myös lähes kaikki Suomen evankelis-luterilaisessa kirkossa toimineet herätysliikejärjestöt.

Tutkimus selvittää Kirkon Ulkomaan-

navun ja herätysliikejärjestöjen avustustoimintaa inkeriläisissä seurakunnissa vuosina 1988–1993 yhteistyön näkökulmasta. Se vastaa kysymyksiin, kuinka eri herätysliikejärjestöt tekivät yhteistyötä Kirkon Ulkomaanavun kanssa, Inkerin kirkon kanssa ja toisten herätysliikejärjestöjen kanssa. Siinä selvitetään myös Inkerin kirkon kehityksen tärkeimmät vaiheet ja Kirkon Ulkomaanavun ja herätysliikejärjestöjen Inkerin työn päälinjat. Tutkimuksen jännite nousee järjestöjen hyvin erilaisista suhteista Suomen evankelis-luterilaiseen kirkon johtoon ja toisaalta keskinäisten suhteiden vaihtelevuuksista.

Tutkimus on tehty pääosin aikalaisläh-

teiden pohjalta, mutta siinä on hyödynnetty myös painettuja lähteitä, haastatteluja ja kirjallisuutta. Antti Luoman tavoitteena on ollut tuoda tapahtumahistoriallisella kerronnalla selkeästi esiin tapahtumakulkujen syyt ja seuraukset. Suomen kirkkohistorian tutkimuskentässä tutkimus sijoittuu uskonnollisten herätysliikkeiden historiaan, koska se käsittelee kirkon sisällä toimivien herätysliikkeiden ja kirkon keskusorganisaation välisiä suhteita.

Gradu on ladattavissa internetistä Helsingin Yliopiston internetsivuilta: <https://helda.helsinki.fi/handle/10138/39951>

Petseriin ja Pihkovaan Inkerin kirkon työtä

Kesäkuun 2. päivä jäi historiaan päivänä, jolloin luterilaisen Pyhän Pietarin seurakunnassa Petserissä ja Pyhän Kolminaisuuden seurakunnassa Pihkovassa järjestettiin Inkerin kirkon toimesta jumalanpalvelukset venäjän kielellä. Pastorit **Ivan Laptev** Keltosta, **Mihail Ivanov** Pyhän Marian seurakunnasta ja **Igor Sherbaha** Lugasta olivat aloittamassa uutta toimintaa.

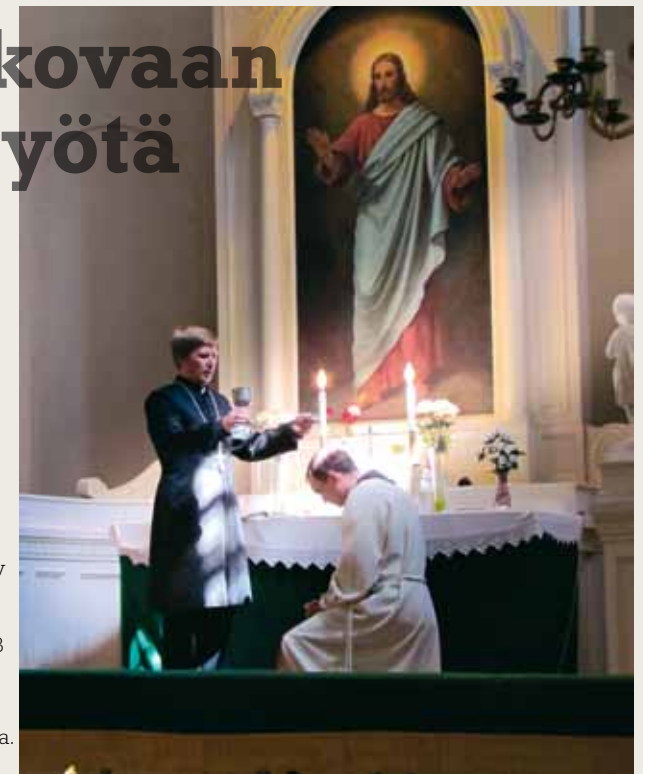
Petseri on pikkukaupunki aivan Viron ja Venäjän rajan tuntumassa ns. Petserinmaalla. Toisen maailmansodan jälkeen Petseriin muodostui inkeriläisten hengellinen keskus aikana jolloin inkerisuomalaisia karkotettiin Virosta ja huomattava osa perheistä asettui asumaan Petseriin ja Pihkovan alueelle. Samoihin aikoihin 1944 Petseri irrotettiin Virosta ja liitettiin Pihkovan alueeseen. Paikallinen virolainen luterilainen seurakunta kasvoi moninkertaisesti. Petseriin suunniteltiin myös suomenkielisen seurakunnan perustamista, mutta lopulta se perustettiin Narvaan v. 1961. Virolaiset papit **Valdemar Ilja** ja **Elmer Kulle** hoitivat näitä seurakuntia jo Neuvostoaikana.

Petseriin rakennettiin kaunis virolainen luterilainen kirkko vuonna 1926. Se oli toiminnassa koko Neuvostoaajan. Virolainen seurakuntaelämä on sittemmin hiipunut ja nyt toimintaa pyritään aloittamaan venäjänkielisenä.

Petseri on ollut vuosisatoja myös setukaisten, virolaisen kansanryhmän kes-

Pastorit Mihail Ivanov ja Ivan Laptev (vas.) toimittivat jumalanpalveluksen 2.6.2013 Petserin kauniissa kirkossa.

Kuva Maria Savitskaja.

kus ja myös hengellinen keskus. Vuosina 1920-1940 Petseri kuului Viron tasavaltaan ja se oli Setomaan-Petserimaan maakuntakeskus.

Petseri on tullut laajemmin tunnetuksi luostarinsa vuoksi, joka on perustettu 1473 Kamenkalaakson rinteille. Petserin kaupunki kehittyi luostarin ja sen viereisen toriaukion ympärille. Nykyisin kaupungissa on luostarikirkkojen lisäksi kolme muuta kirkkoa, yksi niistä ko. luterilainen virolaistustainen kirkko.

Pihkovassa on myös toiminut luterilainen kirkko, mutta se on nykyisin baptistien käytössä. Inkerin kirkon jumalanpalvelus järjestettiin tilapäisesti katolisessa

kirkossa. Pihkovaan on muotoutumassa uusi Inkerin kirkon seurakunta, jonka perustaminen on jo vireillä.

Tulevaisuudessa jumalanpalvelukset toimitetaan joka sunnuntai Petserissa (ulitsa Gagarina, dom. 12a) klo 12 ja Pihkovassa (Plehanovskij posad, 64) klo 15. Inkerin kirkon seurakuntien papit ympäristöstä hoitavat vuorollaan jumalanpalveluksia.

Lisäksi jokaisen kuukauden viimeisenä sunnuntaina järjestetään konsertti Petserin kirkossa klo 17.

Tuulikki Vilhunen

Motoristit evankelioimismatkalla

Gospel Riders –moottoripyöräkerho teki historiallisen retken ”Laatoka 2013” 14. – 16.6.2013 Inkerin kirkon seurakuntien kanssa. Matka alkoi Kelton kirkolta ja reitti kulki Laatokan Karjalaan ja Petroskoihin. Evankelointimatkaa ehdotti joukko uskovia moottoripyöräilijöitä Suomesta, ja siihen liittyi Inkerin kirkosta moottoripyöräilyn harrastajia.

Ensimmäinen retki oli antoisa ja onnistunut ja tällaista tullaan varmasti tulevaisuudessa jatkamaan. Aunuksen keskusaukiolle ja Petroskoin kirkolle koontui suurin joukko paikallisia asukkaita kuulemaan mitä moottoripyöräilijöillä oli sanottavanaan. Eksoottiset saarnaajat onnistuivat saamaan kuulijoiden huomion.

Kaikissa vierailupaikoissa Gospel-motoristit saivat aikaan iloa ja hämmästelystä. He myös rukouilivat ja keskustelivat niin seurakuntalaisten kuin uteliaiden katselijoiden kanssa. Motoristit jakoivat Jumalan Sanaa Keltossa, Käkisalmella, Sortavalassa, Läskelässä, Vitelessä, Aunuksessa ja Petroskoissa. Vanhemmille

seurakuntalaisille se tosin aiheutti hämminkiä. Mutta tällaiset missiot auttavat hälventämään myyttejä siitä mitä uskonvan elämä voi olla, ja samalla ne vetävät meitä kuulemaan elävää Jumalan Sanaa.

Oksana Dyba

Gospel Riders –motoristit herättivät ansaittua huomiota siellä missä he liikkuvat ja kokoontuivat. Tässä ollaan Petroskoin kirkolla.

Kuva: Nikolai Rappu

Seitsemäs englannin kielen kurssi Kontupohjassa oli menestys

Kontupohjassa järjestettiin jo seitsemännenn kerran englannin kielen kurssi, ystävyiden kielikoulu, Friendship English Language school (FELS) yhdessä Itä-Euroopan lähetyksen (The Eastern European Mission Network, EEMN, USA) kanssa. Kontupohjan luterilainen seurakunta on mukana vuosittain paikallisena järjestäjänä. Kurssit pidettiin 3. – 14.6.2013.

Kursseille kutsutaan osallistujia kaikista Kontupohjan kouluista, samoin nuoria opiskelijoita. Opettajina toimivat EEMN:n työntekijät sekä vapaaehtoiset avustajat. Tänä vuonna luokkia oli viisi ja jokaisella luokalla 10 opiskelijaa, yksi paikallinen englanninkielen opettaja ja yksi amerikkalainen opettaja.

Sekä aikuiset että lapset olivat innostuneita opetustavoista, jotka eivät olleet vain kirjan vieressä istumista. Kieltä opiskeltiin luovien toimintojen, kuten näytelmien, musiikin, askartelun tai urheilun kautta. Se oli samalla kulttuurien välistä viestintää.

Kielikurssien erityisenä antina oli samalla Raamatun tarinoinhin tutustuminen. Päätöspäivänä osallistujat esittivät pienen näytelmän Jeesuksen elämästä englannin kielellä. Mikä tärkeintä kurssilla luotiin ystävyysuhteita.

Englannin kielen kurssin aikana pidettiin konsertti vammaisten ja sosiaalisesti heikommassa asemassa olevien lasten luona. Opettaja Debra Parks'n innostamana laulettiin yhdessä.

”Osallistun mielelläni näille kursseille. Ne ovat ainutlaatuinen tilaisuus oppia muista kulttuureista ja keskustella suoraan englannin kieltä puhuvien kanssa. Lisäksi minulle on avautunut monia uusia asioita Raamatusta”, kertoi yksi paikallinen englannin kielen opettaja kokemuksistaan.

Kontupohjan FELS-ohjelmaan kuului myös sosiaalinen projekti. Viikon aikana lapset ja opettajat toivat kouluun tarvikkeita ja leluja ja he valmistivat pienen konsertin. Sitten lähdettiin vierailulle

päiväkerhoon, jossa on vammaisia lapsia ja lapsia köyhistä perheistä tai perheistä, joissa on sosiaalisia ongelmia.

Monet lapsista tunnustivat, että olivat nähneet ensimmäisen kerran elämässään vammaisen lapsen. Terveet lapset ymmärsivät nyt paremmin olla kiitollisia Jumalalle omasta perheestä ja terveydestä.

Teksti ja kuva Oksana Dyba

Käännös Tuulikki Vilhunen

Lasten turvakoti Dikoni sai arvovieraita

Konsuli **Eeva-Liisa Haapaniemi** Suomen Pietarin Pääkonsulaatista vieraili tiistaina 20.8.13 avustajiansa kanssa Viipurissa ja tutustui siellä toimiviin lastensuojelujärjestöihin ja toimijoihin. Leningradin alueen lapsiasiainvaltuutettu **Tamara Litvinova** oli mukana tapaamisissa ja lisäksi Viipurin Televisio teki ohjelmaa koko vierailun ajan.

Inkerin kirkon hallinnassa oleva Lasten turvakoti Dikoni oli yhtenä tutustumiskohteena. Dikoni tarjosi lounaan ja johtaja **Viktoria Shutova** esitteli vierailijoille sekä historiaa että nykyistä toimintaa ja sen periaatteita. Lapset ottivat

vieraat vastaan iloisesti.

Vierailun aikana keskusteltiin vilkkaasti sekä Viipurin alueen lastensuojelutilanteesta että esiteltiin koko maata koskevia tilastoja. Tietävästi monet asiat olisivat paremmin Leningradin alueella ja Pietarissa kuin keskimäärin koko maassa. Kuitenkin tarve Viipurissakin on niin suuri, että kaupungin sosiaalitoimi ei pysty yksin vastaamaan siihen. Viipurin lasten palvelukeskus Egosin johtaja **Natalia Rossoshanskaja** pitikin Dikonia hyvänä yhteistyökumppanina.

Dikoni oli tälläkin hetkellä täynnä lap-

sia. Siellä on 13 yöpaikkaa ja yhteensä Dikoni voi pitää kerralla 25 lasta toiminnassa mukana. Dikoni itse on kuitenkin talousvaikeuksissa, koska sillä ei ole tällä hetkellä vakituisia tukijoita. Johtaja Viktoria Shutova vetoaakin tukijoihin – auttakaa meitä antamaan mahdollisuus näille lapsille.

Vierailu oli erittäin antoisa. Pääkonsulaatin väki oli kerännyt keskuudessaan Dikonille vihkoja, kyniä ja muita tarvikkeita, jotka otettiin ilolla vastaan.

Teksti ja kuvat: Tuulikki Vilhunen

Viipurin sosiaalipalvelukeskus Egosin johtaja Natalia Rossoshanskaja, Leningradin lapsiasiainvaltuutettu Tamara Litvinova, konsuli Eeva-Liisa Haapaniemi, palvelukeskuksen työntekijä sekä Lasten turvakoti Dikoniin johtaja Viktoria Shutova.

Dikonin johtaja Viktoria Shutova ja lapsia.

Joshkar-Olan seurakunta Marinmaalla 20 vuotta – syntymäpäivää juhlittiin nuorekkaasti

Joshkar-Olan marilais-venäläinen seurakunta täytti elokuussa 20 vuotta. Syntymäpäivää juhlittiin 16.-18.8. Pääjuhlan ja juhla jumalanpalveluksen lisäksi ohjelmassa oli Uralin rovastikunnan lähetysleiri ja rovastikuntakokous.

Inkerin kirkon onnittelut seurakunnalle toi piispa **Aarre Kuukauppi**. Omat tervehdyksensä toivat lähes kaikki Uralin rovastikunnan seurakunnat. Tervehdysten tuojina toimivat kirkkoherrojen rinnalla seurakuntien nuoret. Lauluiltaan, ilollaan ja huumorillaan he tekivät pääjuhlasta hyvin nuorekkaan. Juhla oli kuin 20-vuotiaan syntymäpäivä. Ulkomaisista kumppaneista onnittelunsa toivat Viron ev.lut. kirkko, Hyvinkään ja Kemina seurakunnat, Rauhan Sana – järjestö ja Suomen Lähetysseura. Pääjuhlassa olivat kaikki tuolit ja penkit

käytössä eli väkeä oli noin 110 henkeä.

Juhlaan olivat saaneet erityiskutsun seurakunnan alkuaikojen aktiivit. Ensimmäisistä seurakuntalaisista puhuivat mm. akteemikko **Valeri Patrushev** ja dosentti **Tonja Ryzkova**. He kertoivat luterilaisen kristillisyyden tulosta Marinmaalle. Valeri Patrushevia voidaan pitää ensimmäisenä luterilaisena marina, joka luentomatoillaan Suomessa oli tutustunut luterilaisuuteen. Hän kertoi käyneensä rippikoulunsa ja tuleensa kastetuksi Hyvinkäällä.

Alkuaikojen ulkomaisista vaikuttajista olivat paikalla lähetystyöntekijät **Anu** ja **Juha Väliaho**, rovasti **Hannu Pelkonen**, kirkon rakentamisprojektia johtanut **Pentti Hakala** ja monet talokoomatkat Joshkar-Olaan tehnyt **Tauno Häkkinen**. Juha ja Anu Väliaho kertoi-

vat tutustumisestaan mareihin, tulostaan Joshkar-Olaan ja kymmenen vuoden työrupeamastaan seurakunnassa. Muis- telujen kautta välittyi nuoremmalle pol- velle paljon arvokasta tietoa seurakun- nan alkuaajoista.

Oman kirkkonsa, Pyhän Ristin kir- kon, seurakunta sai vuonna 1997. Seurakunnan kirkkoherrana ja Uralin ro- vastikunnan lääninrovastina toimii **Vla- dimir Botskov** ja seurakunnan toisena pappina **Sergei Pershin**. Myös molem- pien puoliset niin kuin monet muutkin seurakuntalaiset palvelevat aktiivisesti seurakuntaa, mikä mahdollistaa säännöl- lisen viikkotoiminnan niin aikuisten kuin lasten ja nuortenkin keskuudessa.

Teksti ja kuva Hannu Heikkilä

**Inkerin kirkon
tuoreimmat uutiset**

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

1 2 3 4 5 6 7

Karjalan rovastikunta

Seurakunnat

Aunuksen seurakunta
Aunuksen kappeliseurakunta Vitelessä
Harlun seurakunta Läskelässä
Kalevalan seurakunta
Kontupohjan seurakunta
Kemin seurakunta
Kostamuksen seurakunta
Mujejärven seurakunta
Mujejärven kappeliseurakunta Tiksassa
Muurmanskin seurakunta
Petroskoin seurakunta
Pitkärannan seurakunta
Revdan seurakunta
Ruskealan seurakunta
Segezan seurakunta
Sodderin seurakunta
Sortavalan seurakunta
Tsalnan seurakunta
Tsalnan kappeliseurakunta Derevjankassa

Karjalassa ponnistetaan eteenpäin nuorten voimin

Karjalan rovastikunta on yksin suurimmista Inkerin kirkon rovastikunnista seurakuntien lukumäärän perusteella. Ehkä, niin kuin kaikilla muillakin rovastikunnilla, meilläkin on ilomme ja surumme. On vaikea kuvitella elämää ilman hengellisiä ylä- ja alamäkiä. Tämä tapahtuu myös jokaisen uskovan ihmisen elämässä. Sitä on helppo heijastaa rovastikunnan elämään, sillä se on yksi organismi, jossa kaikki liittyy kaikkeen. Jos yksi jäsen kärsii, me kaikki kärsimme hänen kanssaan, jos joku on iloinen, iloitsemme yhdessä hänen kanssaan.

Petroskoin seurakunnassa on nuorta voimaa ja uutta jo kasvamassa.

Kuva Nikolai Rappu ja Ludmila Girs

Karjalan rovastikunnassa palvelee tällä hetkellä 16 Inkerin kirkon pastoria. Muutamat heistä käyvät Suomen puolelta Ruskealassa, avustavat Petroskoin seurakuntaa ja Vienen Karjalan seurakuntia. Olemme iloisia siitä, että me papit voimme olla yhteydessä ja tulla kokouksiin useamman

kerran vuodessa. Saamme olla kiittollisia siitä, että emme ole niin kaukana toisistamme kuin papit esim. Siperian rovastikunnassa. Aika usein voimme vieraila toistemme luona myös muuten kuin työasioissa.

Yleisesti ottaen meillä menee hyvin työntekijöiden kesken. Monet meistä

ovat opiskelutovereita teologisen instituutin ajoilta, mikä on edistänyt hedelmällistä yhteistyötä. Työntekijät Karjalassa ovat melko nuoria, mikä heijastuu työhön koko rovastikunnan alueella. Meiltä nuorilta papeilta puuttuu kokemusta työssä ja silloin joudumme oppimaan virheidemme kautta. Se ei välttämättä ole pelkästään negatiivinen asia, mutta emme voi myöskään vaieta siitä. Jokaisen meistä olisi hyvä saada oppia myös vanhemmilta ja kokeneemmilta papeilta ja työtovereilta.

Mitä jumalanpalveluselämään tulee, on huomattava, että joissakin seurakunnissa on jumalanpalvelukset sekä suomeksi että venäjäksi. Lisäksi seurakunnissa on kuilu sukupolvien välillä. Seurakuntien toimintaan osallistuu vanhempaa ikäluokkaa ja nuoria. Keski-ikäisiä ei juuri näy. Tätä voidaan selittää sekä sosiaalisilla että historiallisilla syillä, mutta meille siinä on mietittävää, mitä voisimme tehdä ja miten voisimme palvella että nämä tyhjät penkit täyttyisivät.

Tiivistä yhteistyötä seurakuntien kesken

On hienoa, että Karjalan rovastikunnan pastorit ymmärtävät, että Kristuksen palvelija ei ole työssä vain sunnuntaina, vaan hän on päivittäin tekemisissä ihmisten kanssa. Tehtävämme on palvella paikallisissa kirkkoissa niin, että emme keskity vain sunnuntain jumalanpalvelukseen ja pyhäkouluihin, vaan teemme työtä myös viikolla. Meillä on raamattuhetkiä, lastenleirejä ja erilaisia nuorten musiikkiryhmiä. Koska välimatkat ovat aika pienet, voimme yhdistää tapahtumia.

Esimerkiksi Aunuksen ja Läskelän, Läskelän ja Sortavalan, Kontupohjan ja Petroskoin kesken on ollut erilaisia tapahtumia. Tällaista työtä tarvitaan. Papit tuntevat toisensa, mutta on tärkeää, että myös seurakuntalaiset voivat jakaa hengellisen elämän kokemuksiaan uskossa sisäriiden ja veljien kanssa.

En voi sanoa, että kaikki rovastikunnassamme menisi täydellisesti ja hyvin. Meillä on surumme ja epäonnistumisemme. Jokin aika sitten Ruskealan kirkko paloi, mutta onneksi kukaan ei siinä loukkaantunut. Kuitenkin tulipalo aiheutti vakavia vanhinkoja kirkolle. Pidimme useita kokouksia työryhmän kanssa. Tällä hetkellä kirkkoa korjataan ja katon saamiseksi on valmisteilla piirustus niin, että ennen talvea katto olisi valmiina suojaamaan rakennusta. Meillä on myös kaksi uutta kirkkorakennusta, jotka on saatu valmiiksi, toinen Läskelässä ja toinen Petrokoissa. Muurmanskin seurakunta on yksi kaukaisimmista ja aktiivisimmista seurakunnista ja siellä uuden kirkon rakentaminen aloitettiin kesän aikana.

Karjalan rovastikunnassa hengellinen tilanne eri seurakunnissa kehittyy omalla tavallaan. Meillä on suuria seurakuntia, joihin kuuluu noin 200 varsinaista jäsentä. On keski-suuria ja siten hyvin pieniä, joissa käy noin 10 henkeä. Tällainen on mm. Derevjankan kylässä. Mutta me arvostamme myös näitä, sillä Kristus on sanonut: ”Missä kaksi tai kolme kokoontuu minun nimessäni, siellä minä olen heidän keskellään”. Meidän pappien on tärkeää muistaa tämä, ei vaipua epätoivoon, vaan muistaa, että jos olemme uskollisia Sannalle ja rehellisiä Luojamme edessä, Hän

Työt alkoivat Muurmanskissa heinäkuussa 2013. Urakoitsijana on Pietarilainen rakennusfirma. Tavoitteena on saada valmiiksi perustukset ja kellari lokakuussa. Rakennuslupa myönnettiin toukokuussa 2013, mutta rakentamisen aloittamista viivästytti viranomaisten vaatimus tehdä viralliset dokumentit tontilta siirrettävistä pensaista ja puista. Nyt työt etenevät työmaalla hyvää vauhtia.

Kuva Jorma Laine

antaa meille Pyhän Hengen ja johtaa ihmisiä kirkkoonsa. Meitä pyydetään olemaan hyvinä rakentajina Jumalan salaisessa työssä.

Yhteistyö viranomaisten ja uskontojen välisissä suhteissa kehittyy melko positiivisesti Karjalan alueella. Se myös edistää hengellisen työn kehittämistä. Tämän työn hedelmiä ovat hengellisen musiikin konsertit luterilaisessa kirkossamme. Niihin tulevat eri uskontokuntien edustajat ja myös sellaiset, joilla ei ole läheistä yhteyttä kirkon työhön. Lisäksi jotkut seurakunnat, erityisesti Kontupohjan seurakunta, toteuttaa sosiaalisia hankkeita viranomaisten tuella.

Jokaisen organisaation on tietenkin suunniteltava tulevaisuutta. Lääninrovastina voin sanoa, että pääpaino työssämme on, että voisimme muodostaa perheen. Sillä perhe, joka on luotu kristinuskon perustalle, on kuin pieni kirkko. Meidän on myös tarpeellista tehdä työmme mahdollisimman tiiviissä ja hyvässä yhteistyössä. Tässä asiassa emme ole ottaneet vielä suuria askeleita, mutta olemme ottaneet pieniä, tärkeitä askeleita eteenpäin.

Tänä vuonna olemme päättäneet juhlia Reformaation päivää Petroskoissa yhdessä kaikkien Karjalan seurakuntien varten. Miten siinä onnistumme, riippuu meistä itsestämme. Uskomme, että Jumalan avulla kaikki on mahdollista.

Muistakaamme Vapahtajamme sanat: ”Te ette valinneet minua, vaan minä valitsin teidät”. Meidät on palkittu suurella kunnialla olla Jumalan edessä, olkaamme uskollisia hänelle viimeiseen sydämenlyöntiin.

Aleksei Kronholm Karjalan rovastikunnan lääninrovasti

Petroskoin Pyhän Hengen seurakunnan kirkkoherra

Käännös Tuulikki Vilhunen

Aunuksen kirkko.
Kuva Esko Ojala

Tänä vuonna pyhäkoulunsa päätti kaksi poikaa: Vasili Misenko, joka on ollut pyhäkoulussa vuodesta 2001 saakka ja Matvei Goro vuodesta 2003. Vasili ja Matvei olivat erittäin aktiivisia lapsia – osallistuivat juhliin, retkiin ja näytelmiin. Kuva: Mirja Petrelius

Evangelisluterilainen seurakunta perustettiin Aunuksen piiriin vuonna 1858. Kirkkorakennusta siellä ei kuitenkaan ollut ja vallankumouksen myötä luterilainen yhteisö hajosi. Neuvostoliiton hajomisen jälkeen Aunus oli kuitenkin ensimmäisten joukossa kun seurakunta perustettiin. Aunuksen seurakunta rekisteröitiin jo vuonna 1993, ja sinne alettiin rakentaa kirkkokoa vuonna 1996 suomalaisten keräämillä varoilla. Kirkko vihittiin 1999.

Aunuksen kirkkoherra **Igor Pokormjaho** on voimakas saarnamies. Hän on myös muusikko, joka on perustanut gospelyhtyeen ”Via Olonets”, ”Aunuksen kautta”. Yhtyeestä on tullut Inkerin kirkon sisällä tunnettu musiikkiryhmä, joka kiertää esiintymässä monissa tilaisuuksissa ja on Inkerin kirkon nuorten gospel tapahtuman kantavia voimia. Igor-pappi itse on monen laulun tekijä.

Aunuksen kautta

Tuulikki Vilhunen

Via Olonets – gospelyhtyettä vetää itse kirkkoherra Igor Pogormjaho. Kuva: Tuulikki Vilhunen

Seurakunnassa on tapahtunut sukupolvenvaihdos. Nuoria perheitä on tullut mukaan jumalanpalveluksiin ja vastuunkantajiksi. Matkalaiset voivat nähdä Aunuksen kirkossa nuoria miehiä ja perheitä. – Erityisen puhuttelevaa oli kun, kun jumalanpalveluksen lopussa joku lapsiperhe tuli alttarin ääreen pyytämään siunausta, kirjoittaa rovasti Jorma Marjokorpi Aunuksen matkalta. Seurakuntalaiset ovat myös valmiita uhraamaan ja kolehdeilla kerätty varat ovat kasvaneet, mutta seurakunta tarvitsee edelleen ystäväseurakuntien ja ystävien tukea.

On sanottu, että kun olet kerran käynyt Venäjän Karjalassa, niin haluat sinne aina uudestaan. Tämän todistajia on eri puolilla Suomea paljon. Karjalan alueella on kuitenkin myös surumielinen, miltei apaattinen puolensa. Ylä-Aunus on yksi Venäjän lukemattomista 'perspektiivittömistä' – tulevaisuutta vailla olevista – kylistä. Työtä ei ole tarjolla. Tietävästi ainoat työpaikat tarjoaa koulu kahdelle opettajalle vielä ensi talvena, sekä kauppa. Isommat oppilaat kuljetetaan kouluun toiseen kylään. Jäljelle jäävät vanhukset, joiden luokse lapset ja lastenlapset kesällä tulevat.

Viimeinen soitto

12.5.2013 Aunuksen pyhäkoulussa vietettiin juhlaa ”Viimeinen soitto”. Niimi tarkoittaa opiskeluvuoden päättymistä ja loman alkamista. Tuona päivänä muis-

telemme kulunutta vuotta ja juhlimme päättäviä ryhmiä. Tänä vuonna niitä oli kolme. Pyhäkoulun jälkeen nuorilla on mahdollisuus opiskella Raamattua nuorten ryhmässä ja rippikoulussa.

Tämä vuosi on juhlavuosi, sillä ensimmäistä kertaa tätä juhlaa vietettiin 2003, jolloin pyhäkoulun päätti 11 nuorta. Tänä he ovat jo aikuisia, ehkä muualle muuttaneita ja monilla heistä on jo omia lapsia. – Olemme iloisia, kun he joskus tulevat kirkkoon. No, he tietävät, keneltä etsivät viisautta ja turvaa, kun elämässä on vaikeaa, toteaa pyhäkoulun opettaja **Anna Smirnova**.

Pyhäkoulun juhlassa oli myös 50-vuotispäiväänsä viettänyt **Ljuba**, joka menetti näkönsä sydänleikkauksen yhteydessä. Nyt hän kertoo: ”Minä olin sokea, mutta nyt näen – näen Jumalan”. Hän sai lahjoja, kukkia ja kirkkoherramme siunasi hänet. Ljuba piti kauniin puheen opettajille. Nyt hän käy rippikoulua ja aikoo liittyä seurakuntaan. Ljuba teki tyttärensä **Sashan** kanssa juhlaan ilmapalloja. Juhlan lopuksi jokainen sai kirjoittaa niihin jotakin Jumalasta. Nämä ilmapallot päätettiin taivaalle – ehkä joku sillä tavalla voi saada hyvän uutisen Jeesuksesta Kristuksesta.

Rukoilkaa meidän lasten, opettajien ja seurakuntamme puolesta. Kiitos teille kaikille ystäville, jotka aina vahvistatte meitä rukouksin, kirjoittaa Anna Smirnova.

TV-ohjelma Kristinuskon ABC kaikille Karjalassa

Teksti ja kuva Oksana Dyba

Karjalan Televisio lähettää ohjelmaa Kristinuskon ABC Venäjä 1 –kanavalla. Sitä kautta se tavoittaa näin kaikki Karjalan tasavallan asukkaat, joita on 637 000. Joka kuukausi tehdään Sanansaattajat ry:n tuella kaksi ohjelmaa, joissa kerrotaan luterilaisen uskon olemuksesta ja hengellisestä aarteista. Ohjelmat tehdään studiossa suomen kielellä, mutta ne tekstitetään myös venäjäksi. Kristinuskon ABC –ohjelmia on lähetetty jo lähes 150 kertaa.

Ensimmäisestä askelesta nykyiseen päivään

Kristinuskon ABC sai alkunsa jo 1990-luvulla. Kontupohjan entinen kirkkoherra, pastori **Oiva Hujanen** teki pitkään ohjelmaa sen ensimmäisenä juontajana. Hänen jälkeensä ohjelman tekemisessä mukana ovat olleet pastori **Ju-**

ha Kajava Pitkärannasta ja pastori **Jorma Säde** ja diakoni **Juhani Nevalainen** Suomesta.

Välillä ohjelma lopetettiin, mutta onneksi ei lopullisesti. Sen ansiosta, että Venäjän valtio tukee Karjalassa suomen, karjalan ja vepsän kielten kehittämistä, Karjalan televisioon saatiin erikoisaika näiden kielten lähetyksille.

Torstaisin kello 9.00 lähetetään ohjelma Omin Silmin, jonka puitteissa Inkerin kirkolla on mahdollisuus antaa katselijoille myös hengellistä ruokaa. Kristinuskon ABC -ohjelman pituus on 12 minuuttia, ja se lähetetään tavallisesti torstaisin aamulla kaksi kertaa kuukaudessa.

Osa ohjelmista on omistettu Inkerin kirkon juhlapyhille. Esillä ovat kysymykset uskon vaikutuksesta ihmisen elämään. Joka lähetyksen aikana on mahdollisuus käsitellä pyhiä kirjoituksia sekä kertoa muutamia tapauksia Jeesuksen elämästä.

Helmikuussa 2011 Kristinuskon ABC-ohjelman juontajaksi saatiin pastori **Pentti Smeds**. Hän on tehnyt jo suuren työn Inkerin Kirkossa, mikä auttaa lähestyttäessä Karjalan katselijoita.

Kun katsomme taaksepäin tämän ohjelman vaiheita, huomaamme miten Jumala johdattaa. Juontaja-pastori Pentti Smeds ja toimittaja **Inna Bogdanova** kertovat omasta kokemuksestaan ohjelman teossa:

Inna Bogdanova, projektin toimittaja

”Olen ollut mukana Kristinuskon ABC-ohjelmissa vuodesta 1999. Niitä veti alkuun Petroskoissa pastori Oiva Hujanen. Oivan palattua Suomeen ohjelmat jäivät ilman isäntää muutamaksi vuodeksi.

Kansalliskielinen toimitus on ollut aina kiinnostunut myös hengellisistä ohjel-

Suomi-konferenssi 1962–2013

Inkerin kirkkoa vuosikymmenien ajan tukeneen Amerikan evankelis-luterilaisen kirkon Suomi-konferenssi (Suomi Special Interest Conference) piti viimeisen vuosikokouksen 23. kesäkuuta Gloria Dein luterilaisessa kirkossa, Hancockissa Yhdysvalloissa. Kokouksessa päätettiin Suomi-konferenssin toiminnan lopettamisesta yksimielisesti. Viimeiseen vuosikokoukseen osallistui yhteensä neljäkymmentä valtuutettua.

Ilkka Mäkelä Suomen ev- lut. kirkon ulkosuomalaistyön sihteeri

Suomi-konferenssin vuosikokouksen puheenjohtajana toimi Jane Lepistö.

mista, sillä se haluaa, että mahdollisimman moni löytäisi itselleen katsottavaa. Tutustuin pastori Pentti Smedsiin ollessani rippileirillä Keltossa 1990-luvun puolivälissä. Muistelen, että jo silloin tykkäsin kovasti hänen pitämistään tunteista. Pentti osasi kertoa meille 14-15-ikäisille nuorille Jumalasta ja Raamattua koskevista asioista hyvin yksinkertaisesti käyttäen esimerkkejä tavallisesta elämästä.

Pastori Pentti Smedsin tekemissä ohjelmissa käsitellään laajasti kristillisiä teemoja. Se on hyvin tärkeää monikulttuurisessa yhteiskunnassamme, sillä suppeasti luterilasta perinnettä koskevat teemat voisivat herättää negatiivisia tunteita muiden kirkkokuntien edustajissa.

Tällä hetkellä Karjalan TV:ssä ei ole muita kristillisiä ohjelmia. Haluamme jatkaa yhteistyötä Pentin kanssa, toivottavasti hän jaksaa ja Jumala antaa hänelle intoa ja voimia!”

Pastori Pentti Smeds, projektin juontaja

”En koskaan itse suunnitellut tekevän kristillistä työtä Venäjällä ja Inkerin kirkossa. Sain nuorena Jumalalta kutsun palvella omaa kirkkoani Suomessa. Kaikki muuttui kuitenkin yli kaksikymmentä vuotta sitten. Suomen televisio lähetti ohjelmia inkeriläisistä. Eräässä ohjelmassa **Aarre Kuukauppi** haastateltiin Kelton hautausmaalla. Aarre kertoi uskoviin käyneen siellä rukoilemassa ja

kuuntelemassa sunnuntaisin raamatullisia tekstejä. Haastattelija kysyi, eivätkö he pelänneet miliisiä. Aarre vastasi yhdellä jakeella Raamatusta. ”Emme pelänneet, koska... täydellinen rakkaus karkottaa kaiken pelon”.

Tuo pieni sana muutti kaiken. Perheemme surussa me koimme, että tuo Raamatun lupaus pyyhki pelon myös meidän sisimmästämme. Vaimoni oli vakavasti sairas, mutta kuoleman pelko pyyhittiin hänen sydämeään pois. Siksi jäätyäni leskeksi halusin kerran elämänsäni päästä Kelttoon ja kiittää, että inkeriläiset vielä luottivat Raamattuun ja elivät sen lupauksia todeksi.

Syksyllä 1989 sain olla ensimmäistä kertaa jumalanpalveluksessa tuolla hautausmaalla – ja jopa saarnaajana. Siellä tapasin myös tulevan vaimoni, jonka piispa **Leino Hassinen** pian kutsui Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön johtajaksi.

Useiden vuosien ajan vietin kaikki vapaa-aikani Inkerin kirkon lasten- ja nuorten leireillä ja toimin koulutuskeskuksessa opettajana. Toimin myös nuoriso-osaston toimikunnan puheenjohtajana. Yhdessä vaimoni kanssa valmistimme Inkerin kirkolle mm. lasten ja nuorten laulukirjat, joita käytetään edelleen kaikissa seurakunnissa.

Monet kysyvät, mistä olen saanut tähän palvelutyöhön voimia ja intoa. On pakko sanoa, että suurin motiivini tähän työhön on ollut se, että olen saanut oppia inkeriläisiltä uskovilta äärettömän paljon.

Inkerin seurakunnissani viettämäni aika on ollut minulle Jumalan korkeakoulua. Yliopistossa opin teologiaa, inkeriläisten uskovien parissa opin hengellisen elämän periaatteita. Yliopistoissa olin menettämisilläni luottamuksen Raamattuun, Inkerissä olen oppinut yhä lujemmin ankuroimaan uskoni Jumalan sanaan.

Nuorena pappina Jumala lupasi, että jos luotan hänen sanaansa, hän avaa eteeni ovia, joita kukaan ei voi sulkea (Ilm. 3:8). Olen monta kertaa kokenut tuon lupauksen toteutuvan. Kun helmikuussa 2011 olin Petroskoissa, esitti Inna Bogdanova minulle pyynnön tulla pitämään televisiossa kristinuskon ABC-ohjelmia. En ollut uskoa korviani ja kysyin: Mistä saan puhua? Inna vastasi: ”Mistä vain haluat”. Muistin, miten vielä 1990-luvun alussa oli vaikeaa tuoda avoimesti Raamattuja maahan. Ja nyt minulle avattiin ovi julistaa valtion televisiossa koko Karjalalle evankeliumia – vieläpä venäjäksi tekstitettynä. Tiesin, että tämän oven Jumala oli avannut. Olemme äänittäneet lähes 50 ohjelmaa ja suomalaisen osaston johtaja toivoi, että voisin jatkaa ainakin tämän vuoden loppuun.

Silloin tällöin saan pieniä palautteita ohjelmien katselijoilta. Mutta joka kerta ajaessani Petroskoihin saan tavata ystäviä Karjalassa ja saamme kiittää Jumalaa hänen uskollisuudestaan. Joka kerta koitin ajaessani koen, että jälleen pieni pala sydäntä jäi ystävien luo. On helppoa palata.”

Maaliskuussa tulipalon tuhoja katsellessa Ruskealan kirkon tulevaisuus näytti lohduttomalta. Tulipalossa tuhoutuivat kirkkosali ja osittain majoitustilat, kahvila ja pyhäkoulutilat. Paikalliset ihmiset eivät laskeneet kuitenkin käsiänsä. He ovat tehneet ahkerasti töitä, ja he ovat ymmärtäneet, että elämän täytyy jatkua.

Diakoni **Kari Mäkisalo** kertoo: ”Tällä hetkellä tilanne on se, että kivijalkaan on kunnostettu huoneet, joissa on lähes 50 vuodepaikkaa käytössä majoittujille. Myös keittiö toimii, ja matkailijat saavat ruokaa. Väliaikainen kirkkotila toimii entisen sakastin alla”.

Inkerin kirkon puitteissa on tehty suunnitelmia siitä, miten ja millainen kirkkosali paikalle rakennetaan. Inkerin Kirkon arkitehti **Jorma Laine** hoitaa Ruskealan kirkon kunnostusprojekteja ja syyskuussa sovittiin tarkemmin projektin toteuttamisesta.

Ruskealan seurakunta on pieni, parisenkymmentä jäsentä. Keväällä kuitenkin pidettiin rippikoulua ja konfirmoitiin kuusi ihmistä. Myös raamatunopetusta on uudistettu. Se herättää toiveita tulevasta.

Elämää tulipalon jälkeen

si auttoi yhdysvaltalaisen ystävyysseurakuntien hankinnassa Inkerin luterilaiselle kirkolle. Taloudellista apua Suomi-konferenssi on jakanut yhdessä Suomen kirkon kanssa esimerkiksi inkeriläisten bussikuljetuksiin kyliltä kirkkoon. Suomi-konferenssi on rahoittanut lasten ja nuorten leirejä sekä Kelton koulutuskeskuksen toimintaa, konferenssi avusti myös Tsalkan papin autonhankintaa. Suomi-konferenssi rahoitti myös hengellisten materiaalien käännättämistä venäjän kielelle. Lisäksi avustusta on annettu myös yksittäisten henkilöiden opintoihin. Konferenssin toimijat tekivät töitä ilman palkioita, jolloin lähetystyöhön saadut varat pystyttiin lahjoittamaan suoraan itse työhön. Suomi-konferenssiin kuuluneet papit ja maallikot vierailivat yhteensä kahdeksan kertaa Inkerissä ja näkivät myös käytännössä 400-vuotisen kirkon uudelleenrakentamistyön, jota olivat tukeneet. Suomi-konferenssin toimintaan kuului myös tiedottaminen Inkerin kirkon ja seurakuntalaisten elämästä kumppanuus-seurakunnille ja muille ryhmille, joiden avulla varainkeräystä toteutettiin.

50 vuoden työ lakkaa

Suomi-konferenssin lakkauttaminen tuli viime vuosina ajankohtaisemmaksi, sillä monet konferenssin johtohenkilöistä ja jäsenistä ovat ajan saatossa ikääntyneet

Inkerin luterilaisen kirkon kanssa Suomi-konferenssilla oli sisarkirkko-suhde.

ja kuolleet, eikä työlle ole löytynyt jatkajia. Kesäkuun lopulla pidetyssä vuosikokouksessa, jossa päätettiin Suomi-konferenssin lakkauttamisesta, puhetta johti varapuheenjohtaja Jane Lepistö. Kokouksen yksimielisellä päätöksellä Suomi-konferenssin jäljelle jäänyt varallisuus päätettiin lahjoittaa Inkerin kirkolle. Konferenssin viimeisessä vuosikokouksessa päätettiin myös muun muassa jatkaa diakoniajohtaja Aleksandra Seliverstovan

opintojen tukemista kumppanuus-synodin kautta, sillä Suomi-konferenssin jäsenet kokevat hänen työnsä tärkeänä erityisesti Inkerin kirkon edustajana Luterilaisen maailmanliiton tapahtumissa sekä kirkon diakoniatyössä.

Vuosikokouksen teema myötäili Efesolaiskirjeen neljännen luvun kahdettatoista jaetta, jossa puhutaan seurakunnan jäsenien varustamisesta palvelutyöhön. Kokouksen päätti juhla jumalanpalvelus, johon osallistui yli 350 henkilöä. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkkoneuvos Kimmo Kääriäinen toi arkkipiispa Kari Mäkisen tervehdyksen ja kiitti Suomi-konferenssia niin panoksestaan amerikansuomalaisten puolesta, kuin myös Inkerin kirkolle osoittamastaan tuesta. Juhla jumalanpalveluksessa kuultiin myös Pohjoisen suurten järvien synodin piispan, Thomas Skrenesin saarna. Piispan hiippakunnan seurakunnista puolet ovat Suomi-synodin entisiä seurakuntia. Vuosikokous ja sen yhteydessä järjestetty juhla jumalanpalvelus päättivät kauniisti konferenssin viisikymmentvuotisen historian.

Piispa Seppo Häkkinen siunasi Petäjäsaaren muistolehdon

Laatokan koilliskulmassa sijaitsevan Petäjäsaaren muistolehdon siunaaminen 16.7.2013 oli eräänlainen päätepiste pitkässä prosessissa, jossa omaista ei ole voitu siunata oman kirkkomaan multiin. Asia on edelleen kipeä sekä Rantasalmella että Nilsissä, vaikka aikaa on kulunut yli 70 vuotta. Menetykset koskettivat aikoinaan lähes kaikkia paikkakunnan asukkaita, tavalla tai toisella. Siksi surutyö jatkuu yhä ja siinä kirkon on syytä olla mukana, kirjoittaa piispa Seppo Häkkinen matkasta Petäjäsaareen.

Petäjäsaarella kaatui talvisodassa 117 miestä kahdeksassa tunnissa maaliskuun 6. päivänä 1940. Kaatuneista oli nilsiäläisiä 23 ja rantasalmelaisia 46. Rantasalmelaisten menetys oli suurin yhtenä päivänä yhtä paikkakuntaa koskeva tappio talvisodan aikana.

Laatokan jäätä pitkin tuli 7000 neuvostosotilasta ja 34 panssarivaunua, lisäksi lukuisat lentokoneet ja tykistö tulivat saarta. Suomalaissotilaita Petäjäsaarella ja lähisaarissa oli noin 400. Avun lähettäminen oli mahdotonta ja saarelta poistuminen äärimmäisen vaikeaa. Petäjäsaareen kaatuneet jäivät kentälle, eikä vainajia löydetty jatkosodankaan aikana.

Maaliskuun 6. päivän taisteluissa 1940 joukkosidontapaikka (JSP) sai ilmeisesti lentopommista täysosuman siten, että kallio-kieleke romahti haavoittuneiden päälle. Parikymmentä miestä sai surmansa. Nilsiläiset ja rantasalmelaisten ovat rakentaneet Petäjäsaareen muistolehdon joukkosidontapaikan kohdalle ja kiinnittäneet kallioon muistolaatat. Nyt pieni alue on ympäröity mustalla metalliaidalla ja sen sisälle on rakennettu irtokivistä alttari, johon on mahdollista jättää kynttilöitä ja laskea kukkia ja seppeleitä. Lu-

van muistolehdon rakentamiseen oli myöntänyt Pitkärannan kaupunki, jonka alueella Petäjäsaari sijaitsee.

Muistolehdon siunaaminen heinäkuuisena päivänä alkoi puolil-tapäivin. Tilaisuudessa avustivat kirkkoherra Jussi Leppäniemi, Nilsin ja Rantasalmen retkikuntien edustajat sekä kanttori Pekka Rönkkönen. Paikalla oli myös lippuvartio. Muistolehdon siunaamisen jälkeen Nilsin, Rantasalmen ja Pitkärannan edustajat laskivat seppeleet ja eversti Pentti Väänänen kertoi Petäjäsaaren taisteluista.

Kaiken kaikkiaan muistolehdon siunaaminen oli koruton ja yksinkertainen tilaisuus, mutta samalla hyvin herkkä ja koskettava. Erityisesti paikalla olleille omaisille ja sukulaisille hetki oli merkittävä. -Tämä muistolehto on merkki rakkaudesta – rakkaudesta, joka on valmis uhrautumaan ja jopa antamaan henkensä toisten puolesta. Muistolehto on kiitollisuuden osoitus täällä taistelleita kohtaan. Samalla se velvoittaa meitä toimimaan heidän esimerkkinsä tavoin. ”Minun käskyni on tämä: rakastakaa toisianne, niin kuin minä olen rakastanut teitä.” (Joh. 15:12).

- Petäjäsaaren taistelijoita kantoi toivottomuudenkin keskellä usko Jumalaan, muuta turvaa kun ei enää ollut. Se on meille vahva viesti turvautua ja luottaa Kaikkivaltiaaseen Jumalaan. Hänen varaansa me saamme jättää niin oman kuin kansamme elämän ja tulevaisuuden.

Piispa Häkkinen seurue ja matkalaiset tutustuivat myös Inkerin kirkon Pitkärannan seurakuntaan sekä Ruskealan palaneen kirkon tilanteeseen. - Tosin tutustuminen jäi pinnalliseksi, mutta toisaalta antoi kuvan siitä, millaisen kokemuksen tavalliset kotiseutumatkailijat saavat Inkerin kirkosta, totesi piispa Häkkinen matkastaan.

Piispa Seppo Häkkinen raportista ja siunauspuheesta Petäjäsaarella

Teksti Pauli Alajoki

Urpo Alajoen viimeinen viikko 21-28.02.1940

Tarina kertoo maanviljelijä Urpo Alajoen viimeisistä vaiheista. Hän oli syntynyt 1901 Kiikoisissa ja koki maallisen matkansa pään helmikuussa 1940 Talvisodan loppuvaiheessa. Suremaan Mouhijärvelle jäivät Elli-mummu neljän alaikäisen lapsen kanssa, joukossa kirjoittajan isä.

Jaatani haavoittui Honkaniemen läpimurtotaisteluissa, eikä vastapuolen ylivoiman vuoksi moraalista lausetta ”Kaveria ei jätetä” voitu kaikin osin noudattaa. Koska Talvisodan päätyttyä Urpoa ei viimeisessääkään vankienvaihtoryhmässä saapunut, uskottiin hänen menehtyneen 21.02.1940 ja ruumiin maatuoneen Honkaniemen metsiin. Kuolinpäiväksi merkittiin tuo päivä, joka tuli myös hautakiveen.

Vuonna 2002 luimme yllättäen ”Rukiver!” –Suomalaiset sotavangit Neuvostoliitossa –kirjasta (Teuvo Alava-Dmitri Frolov-Reijo Nikkilä), että taatan kuolinajaksi oli merkitty 28.02.1940 ja kuolinpaikaksi venäläisten evakointisairaala nro 1170, joka sijaitsi Aleksanteri Nevskin luostarin alueella Pietarissa. Taatani maalliset jäännökset saattoivat olla siis aivan Pietarin keskustassa tai sen lähiympäristössä. Luostaria ympäröivistä rakennuksista jokin oli todennäköisesti toiminnut evakointisairaala, missä **Urpo**-taata menehtyi keuhkokuumeeseen.

Urpon lapset omaa Rauno-isääni lukuunottamatta ovat vielä elossa, joten päätimme vihdoinkin tehdä matkan Karjalaan 17-19.06.2013 nimellä ”Urpo Alajoen viimeinen viikko”. Seurueemme oli 26-vuotiaasta 91-vuotiaaseen hyväkuntoiseen Kuusjärven Pekkaan, joka oli myös ainoa matkaan lähtenyt sotiemme veteraani.

Honkaniemen Pysäkin taistelua valotti taatansa viime vaiheita kulkemaan lähtenyt majuri **Tapio Alajoki**. Suomen Pie-

tarin pääkonsulaatista ja Inkerin kirkosta saimme apua Pietariin tutustumisessa. Näistä molemmista löytyi henkilöt, jotka vapaa-aikanaan harrastavat historian tutkimista, nim. konsuli **Kristiina Häikiö** ja pastori **Aleksei Uimonen**. Mikä onni, että kaksi näin pyyteetöntä ja miellyttävää henkilöä oli apunani. Jo matkaan lähtiesä tiesimme, että Urpon mahdollinen hautapaikka on vain arvailujen varassa. Kristiina Häikiöltä saimme tietää, ettei luostarin hautausmaalla ole muistokiveä sodan uhreille.

Toivoimme kuitenkin löytävämmekin, jossa voisimme järjestää muistotilaisuuden ja tehdä viimeisen palveluksen Urpo Alajoelle. Pastori Aleksei Uimonen kertoi Pietarin luoteisosassa olevasta Levashovon muistohautausmaasta, mikä sopi mitä parhaiten muistotilaisuuden viettämiseen. Tämä joukkotuhohauta tuli yleiseen tietoisuuteen vasta 1990-luvulla ja siellä on myös suomalaisille uhreille oma muistomerkki. Koska suomalaisten muistomerkki on ”muistometsän” perällä, saimme kuulla myös muiden maiden muistomerkeistä ja historiasta.

Muistotilaisuutemme alkoi ”Veteraanien Iltahuuto” –kuorolaululla, jonka jälkeen Tapio puhui meidän omaisten puolesta. Olimme tuoneet mukamme Alajoen tilan kotikuusen havuista tehdyn sepeleen, jonka laski Urpon lapsista vanhin eli **Sirkka** yhdessä kanssani muistomerkille. Hartausosuuden piti pastori Aleksei Uimonen. Jos joukossamme oli vielä joku, jonka silmäkulmat olivat kuivat sepeleen laskun jälkeen, niin viimeistään ne

kostuivat Alekseihin liikuttavan puheen aikana, joka mm. käsitteli aiheeseen sopien ihmisen julmuutta toista ihmistä kohtaan. Tilaisuutemme päättyi inkeriläiseen hengelliseen lauluun ”Omal’ Maal’ ”.

Haluan antaa vinkin ja vedota kaikkiin matkanjärjestäjiin tai itsenäisiin matkaseurueisiin: toimikaa nyt, kun teillä on mahdollisuus tarjota asiakkailleen jotain normaalia Karjalan kierroksesta poikkeavaa. Älkää unohtako Inkerin kirkkoa, jota kautta saatte tarvittavaa tietoa. Parhaiten voitte myös olla tukemassa kirkon toimintaa esimerkiksi juuri ruokailemalla edullisesti heidän kodikkaissa tiloissaan joko Haapakankaalla, jossa mahdollisuus myös yöpymiseen tai Pyhän Marian kirkolla sen viehättävässä holvikellarissa. (Palveluja tarjolla myös Ruskealassa, Keltossa, Terijoella ja Hatsinassa).

Haluan päättää tämän tarinani seuraavin sanoin:

” Koska Sinä rakas taatani, johon minulla ei koskaan ollut tilaisuutta tutustua, et saapunut sodasta milloinkaan kotiin, niin me; lapset, lastenlapset, lastenlastenlapset, päätimme tulla niin lähelle maallista tomumajaasi kuin se oli mahdollista. Toki tiedämme, että sinut siunattiin Taivaan lepoon jo kesällä 1940 ja olet seurannut meitä sieltä Taivaanisän huomasta siitä lähtien ja lienetkö vaikuttanut myös, että matkamme oli hyvien voimien saatelema. Kiitos myös, että olit puolustamassa vapauttamme, vaikka maksoitkin siitä kovan hinnan jättäen jälkeesi joukon meitä surevia omaisia”.

Tuulahdus Baikailta

Inkerin kirkon keskustoimisto sai viime syksynä tuulahduksen Baikailta kun Tujana Petuškeeva (32 v.) kutsuttiin Inkerin kirkon juristiksi. Tujanen oli tarkoitus aloittaa teologiset opinnot Etelä-Koreassa, mutta lomamatka kesällä 2012 Pietariin muutti suunnitelmat.

-Minua houkuteltiin Pietariin töihin, josta on ollut alkuun olenkaan innostunut. Olihan minulla työ ja jatkosuunnitelmia elämässä. Kuitenkin, kun palasin Ulan-Udeen lomaltani, mieleni muuttui. Olin oikeastaan tehnyt jo kaiken sen mitä tarvittiin. Muutin Pietariin aluksi Eläkerahaston juristiksi. Tutustuin Inkerin kirkon työntekijöihin ja piispa **Aarre Kuukauppiin**, joka kertoi, että juristin paikka olisi vapaana.

Tällä hetkellä Tujana hoitaa Inkerin kirkon juridisia asioita. Nyt on menossa entisten kirkko- ym. omaisuuden takaisinsaanti valtiolta ja Tujana hoitaa yhdessä Inkerin kirkon pastori **Aleksandr Kudrjajtsevin** kanssa asiapapereita kuntoon. Toiseksi hän hoitaa vielä muutamia Inkerin kirkolle luovutettujen

työmuotojen siirtoa rakennuksineen. Niihin kuuluvat esim. Kikkerin vanhainkoti entisellä Inkerinmaalla. Ja kolmanneksi työnkuvaan kuuluu uusien seurakuntien rekisteröiminen. Inkerin kirkko sai tuiki tarpeellisen avun kaukaa idästä.

Suomalaisiin **Tujana** tutustui jo Ulan Udessa Kylväjän lähetin **Arja Halttusen** kautta, joka oli tullut sinne Inkerin kirkon työhön. – Autoin häntä asunnon rekisteröinnissä ja sitten rahaston perustamisessa käsityöläisten auttamiseksi. Burjatiasa on paljon villaa ja lampaita, ja pienituloiset ihmiset voivat löytää rahaston kautta itselleen lisätuloja.

Tujanen perhe oli buddisteja. Hänen äitinsä alkoi käydä korealaisen lähetyksen perustamassa seurakunnassa 13 v. sitten, Tujana tuli perässä 11 v. sitten. Kun hän valmistui juristiksi, hän aloitti työn

Ulan Uden Raamattukoulun juristina ja opettajana sekä hoiti kristillisten yhteisöjen lakiasioita.

Burjatian pääkaupunki Ulan-Ude on Venäjän buddhalaisuuden keskus. Burjaatit ovat buddhalais-shamanisteja, joiden uskonnollinen kertomusperinne sisältää monenlaisia tekijöitä. Kristillinen usko on buddisteille ja shamanisteille suuri elämän muutos. Usein ihmiset pyytävät ja odottavat apua shamaaneilta, mutta loppujen lopuksi pyydettyä apua ei tule ja ongelmat vain syvenevät.

– Sielunvaellus on myös vaikea asia. Se synnyttää pelkoa siitä mihin ihminen menee kuoltuaan, ja se askarruttaa ihmisten mieltä. Tuo pelko toisaalta on saanut aikaan sen, että meillä ei ole paljon köyhyyttä keskeisessä, sillä paremman elämän saamiseksi toisessa elämässä burjaatit tekevät hyviä tekoja ja auttavat puutteissa olevia. Rauhaa se ei ole kuitenkaan koskaan antanut.

– Minullakin oli huono olo ja ongelmia elämässäni. Kun tulin kristilliseen seurakuntaan, rauha tuli sydämeeni, ongelmat eivät enää painaneet ja elämä tuntui aivan erilaiselta.

– Kristinuskossa meillä on Isä, Jumala, joka on lähettänyt oman Poikansa, ja Pyhä Henki, joka auttaa meitä kaikkia täällä maailmassa. Minulle oli aluksi vaikea sanoa Jeesuksen nimeä, kun tulin kirkkoon. Ymmärsin, että on Jumala, mutta että on Jeesus Kristus, siitä oli vaikea puhua. Mutta Jeesus Kristus on kuollut ristillä syntiemme tähden, hän antaa anteeksi ja puhdistaa meidät. Siitä tulee se rakkaus, se, että Jumala rakastaa meitä, ja me rakastamme Jumalaa.

– Vuosiin isäni ei hyväksynyt kristinuskkoa. Hän sanoi, että voitte muuttaa muualle asumaan. Nyt ymmärrän, että se oli pahan vaikutusta, ei sitä että isä olisi paha. Molemmat vanhemmat ovat myös muuttaneet Pietariin ja nyt isäkin lukee Raamattua ja haluaa olla mukana kirkon työssä.

Pietarin alueella ja Keltossa on kymmeniä burjaatteja, jotka ovat liittyneet Inkerin kirkon jäseniksi. Heillä on useita omia kotisoluja, joihin he kokoontuvat viikottain.

Teksti ja kuva Tuulikki Vilhunen

Inkeriläiset – Kuka kukin on?

Noin 2000 henkilön elämästä kertova 400-sivuinen suurteos Inkeriläiset – Kuka kukin on? julkistettiin 22.5.13 Inkerin kulttuuriseurassa Helsingissä.

Kirjan päätoimittaja, Inkerin kulttuuriseuran puheenjohtaja, valt.tri **Helena Miettinen** kertoi, että henkilöiden ja heidän tietojensa etsimisessä käytettiin kaikki mahdolliset keinot. Kynnys pidettiin matalalla, niin että kirjaan pääsi muutkin kuin varsinaisesti tunnetuiksi tulleet inkeriläiset. Kirjaa tehtiin myös sukututkijoita ja muita inkeriläisistä kiinnostuneita silmällä pitäen.

Suomesta Inkerinmaalle työhön tulleet eivät ole kirjassa lukuunottamatta rovasti **Jalmari Laurikkalaa**, joka teki suurimman osan elämäntyötään inkeriläisten parissa. Tieto-ja on kerätty myös muualla maailmalla asuvista inkeriläistä.

Mitään tähän verrattavaa ei ole tähän mennessä ilmestynyt, ja nyt tiedot on saatu eri lähteistä samojen kansien väliin, totesi **Pekka Wikberg**, yksi kirjan tekijöistä.

Inkerin tuntija ja tutkija **Aleksei Krjukov** puolestaan totesi, että kirja osoittaa, millä tasolla tietämys inkeriläisistä on tällä hetkellä. Kirjan aihepiiri kiinnostaa kovasti tällä hetkellä myös Venäjällä.

Kirjassa on aakkosellinen henkilöhakemisto, mutta siinä on myös artikkeleita. Yksi niistä on tänä vuonna 150-vuotta täyttävästä Kolppanan seminaarista. Mukana on luettelo sen oppilaista sen toiminnan aikana 1863-1917.

Helena Miettisen lisäksi kirjan tekijöitä ovat Pekka Wikberg, Aleksei Krjukov ja **Juho Mäkeläinen**. Projektin sai alkunsa jo kymmenen vuotta sitten, mutta viimeiset kaksi vuotta ovat olleet varsinaisesti kirjan toimitustyötä.

Kirjaa voi tilata sähköpostitse: koivujatahti@inkeri.com.

Tilaa Inkerin kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin.

Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuoden 2013 alusta jatkuvana tilauksena 19,95e Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,95 e. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hintaa Suomeen 25,95 e)

Tilauksen maksaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni: _____

INKERIN
KIRKKO
3/87/2013

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin evlut. kirkko Venäjällä

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Tuulikki Vilhunen
tuulikki.vilhunen@felm.org
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino: Saarijärven Offset

Painosmäärä: 2500
Rek.numero: 77-9428
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa:
Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle edellisen kuun
alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

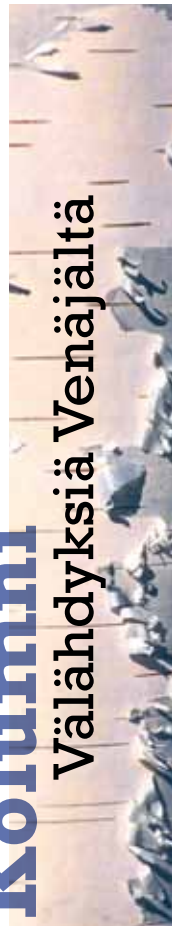
Tilaushinnat
Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 e
Tilaukset muihin maihin 25,95 e.

Venäjänkielisen lehden voi tilata
erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle
25,95 e. Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi
Kaste Petroskoin kirkossa.
Nikolai Rappu

Kolumni Välähdyksiä Venäjältä

Dostojevskin reliefi Raskolnikovin talon
kulmassa. Kuva: Tuulikki Vilhunen

Jos tutkii Venäjän kirjallisuutta vallankumousta edeltävältä ajalta, näkee selvästi, miten kristinuskon läpitunkemaa se on. Suurista kirjailijoista tuli toisaalta totuuden julistajia (**Gogolin** kommentit liturgiasta tai Raamatun kertomusten innoittamat **Pushkinin** runot), ja toisaalta kuvatessaan arkea ne olivat täynnä tavallisten ihmisten uskoa (**Leskov**, **Shmelev** ja moni muu).

Kirjailija, josta haluan kertoa, on **Fjodor Mihailovitsh Dostojevski**. Tunnemme hyvin hänen kirjansa ”Karamazovien veljekset”, ”Rikos ja rangaistus” tai ”Riivaajat”.

Ranskalainen ortodoksiteologi **Olivier Clement** on oikeutetusti nimittänyt Dostojevskia kohtaan heikennä edes hänen vähemmän mairittelevat lausuntonsa luterilaisuudesta. Sitä paitsi hänen kritiikistään voi ammentaa hyötyä. Dostojevskin mielestä sellainen monille luterilaisille kirkkoille luontainen tilanne, että valtio ja maallinen yhteiskunta vaikuttavat puhtaasti kirkollisiin, eettisiin kysymyksiin, oli täysin sopimatonta. Jo silloin Dostojevski näki edeltä, että sellainen asiointi voi johtaa tuhoon.

Dostojevskin monista teoksista keskityimme vain ”Karamazovien veljeksiin”. Siinä kohtaamme kaukana suurkaupungin melusta elävän syvästi uskovan ihmisen, jonka hengellinen elämä piirtyy erittäin kirkkaasti vanhalle Venäjälle ominaisen vanhuksen, hengellisen ohjaajan munkki Zosiman hahmossa. Ortodoksivanhus Zosimasta tulee luterilaisen tunnuslauseen Sola Scriptura henkilöitymä, niin paljon hän rakastaa Pyhää Sanaa. ”Herra, mikä onkaan tämä kirja ja millaisia opetuksia!” hän huudahtaa Raamattu kädessään, ”Mikä kirja onkaan Pyhä Raamattu, mikä ihme ja mikä voima siinä onkaan annettu ihmiselle!”

Karamazovien veljeksissä Dostojevski valottaa monia teologisia kysymyksiä. Hän puhuu helvetistä sellaisen ihmisen olo-tilana, joka ei osaa enää rakastaa. Hän pohtii kristityn pyhyyttä

Kristinusko Venäjän kirjallisuudessa

ja kutsumusta, sillä kristityn ei tule vain tietää Totuutta, vaan olla myös Kristuksen kuvana maailmalle. Erityisen paikan Dostojevski omistaa katumukselle. Samalla hänen asenteensa on vilpittömän ilon läpitunkemaa. Hän panee Zosima-vanhuksen suuhun sanat: ”Rakastakaa koko Jumalan luomakuntaa, niin kokonaisuutta kuin jokaista hiekanjyvääkin. Rakastakaa jokaista pientä lehteä, jokaista Jumalan sädetä. Rakastakaa eläimiä, rakastakaa kasveja, rakastakaa jokaista olevaista. Kun rakastat jokaista olevaista, niin käsität Jumalan salaisuuden olevaisissa...”

Minulle itselleni yksi tämän romaanin mielenkiintoisimmista kohdista on Ivan Karamazovin kertoma ”legenda suuresta inkvisiittorista”. Dostojevski kuvaa 1400-luvun Sevillaa Espanjassa. Kaikkialla on kirkkoja ja kristittyjä on paljon. Pyhä inkvisitio taistelee uskon puhtauden puolesta. Aivan odottamatta sinne tulee Jeesus. Hän kulkee pitkin teitä ja saarnaa. Mutta ihmiset reagoivat Häneen jotenkin oudosti ja lopulta Kristus otetaan kiinni ja heitetään vankilaan. Inkvisiittori, joka vangitutti Jeesuksen, tulee hänen vankikoppiinsa ja kysyy vihaisesti: ”Miksi tulit meitä häiritsemään? Meillä on täällä elämä mallillaan, mutta Sinä opetuksellasi häiritset ihmisiä, saat heidät tuntemaan olonsa epämurkavaksi ja levottomaksi. Miksi tulit tänne?”

Lukiessani tätä legendaa ihmettelen sen profeetallista ajan-kohtaisuutta. Eteemme nousee se tragedia, joka on tällä hetkellä meneillään monessa sydämessä. Sillä kun Herra tulee elämäämme, Hän rikkoo meille niin tutun rauhan. ”Jätä kaikki, jätä entinen elämä ja seuraa Minua,” sanoo Hän. Vain siten eikä mitenkään muuten. Sinun tulee muuttaa moni asia. Kieltäytyä josta-kin. Voittaa itsessäsi jokin asia. ”Joka haluaa säilyttää elämänsä, kadottaa sen,” sanoo Kristus. Hän ei turhaan vertaa Pyhän Hengen toimintaa tuulenpuuskaan, joka kulkee siellä, missä haluaa, joka tunkeutuu sydämeemme ja uudistaa meidät. Mutta jos emme ole valmiita siihen, niin mikä onkaan helpompaa kuin suuren inkvisiittorin tavoin sulkea vankilan ovet.

Ivan Karamazovin legendassa eteemme avautuu nykyään yhteiskunnassa ja myös kirkkoissa valtaa saanut suhtautuminen Kristuksen opetukseen. Jos Herra tänään saarnaisi ihmisille suorapuheiseen ja selkeään tapaansa, niin eikö Häntä yritettäisi vaientaa syyttämällä suvaitsemattomuudesta ja edistykseisen liberalismien puutteesta? Eikö hän tänään joutuisikin, kuten Dostojevski on kuvannut, sielumme vankilaan, jonka pelkomme ja raukkamaisuutemme on tiukasti lukinnut? Eikö Kristuksen Sana tänään uhratakin väärin ymmärretyille humanistisille ihanteille?

Fjodor Mihailovitsh Dostojevski ei sanonut turhaan, että jokainen, ennemmin tai myöhemmin, joutuu valitsemaan ”ihmiseksi tulleen Jumalan ja jumalaksi haluavan ihmisen välillä...” Tänä päivänä tämä valinta odottaa monia kirkkoja ja monia ihmisiä.

Teksti: Mihail Ivanov Suomennos: Anitta Lepomaa

Jumalan suurimmat teot elämässämme

Mitkä ovat meidän elämässämme Jumalan suurimmat teot?

Ensimmäinen Jumalan suuri teko on elämän lahja. (Ps. 104:27-30)

Se, että olemme tässä ja elämme, ei ole itsestään selvää.

Toinen Jumalan suuri teko on Vapahtaja Jeesus Kristus;

hänen ristinkuolemansa, jolla hän sovitti syntimme, ja hänen ylösnousemuksensa kuolleista.

Armo, jonka Jeesus toi, on Jumalan toinen suuri teko luomisen jälkeen.

Älä epäröi ottaa vastaan ja uskoa tätä Jumalan suurta tekoa?

Kolmas Jumalan suurista teoista meidän hyväksemme on kaste.

Pietari sanoi, että kasteessa te saatte lahjaksi Pyhän Hengen. (Apt 2:38)

Kasteessa Jeesuksen pelastava teko tuodaan ihmiselle lahjana henkilökohtaisesti, nimeltä kutsuen.

"Jumala ei peruuta lahjojaan eikä antamaansa kutsua." (Room 11:29)

Jumalan puolelta kasteen liitto ja kutsu pysyy aina voimassa.

Petroskoin kirkon alttarilla.
Kuva Nikolai Rappu

Martti Lutherista tiedetään, että hän piti työpöydällään tekstiä: Olen kastettu. Paholainen kiusasi Lutheria ja sai hänet ajoittain epäilemään uskoaan ja itseään. Näitä kiusauksen ja epäilyksen hetkiä varten Luther piti esillä tekstiä, joka muistutti häntä kasteesta; siitä, että Kristus on lunastanut ja

kutsunut hänet nimeltä omakseen. Se riittää. Siinä on vahva perusta. Se rauhoitti Lutherin levottoman omantunnon. Itsensä sijasta hän sai katsoa ja luottaa Jeesukseen Kristukseen. Me ihmiset olemme syntisiä ja heikkoja, mutta meillä on suuri Vapahtaja, synnin ja kuoleman Voittaja.

Otteita rovasti Jorma Marjokorven puheesta Aunuksen kirkossa toukokuussa 2013